

GK107:1; 2Korinthe 13:11-13; lied over God-Drieenig; Ps.111:3,4; Opw.688

Je mag – bij alle ruzie en ongemak – toch gezegend leven!

1. Maak je gemakkelijk ruzie, of juist niet? Ik ben er niet goed in. Trump wel, of toch niet? En hoe zit dat bij Paulus eigenlijk?
2. De tweede brief van Paulus aan de Korintiërs zit vol emotie. In de gemeente van Jezus Christus te Korinthe is veel ruzie en onderlinge verdeeldheid. Soms is het dan fijn om een gezamenlijke vijand te vinden. Dan richt de aandacht zich daar op. Paulus wordt door mensen in de gemeente verweten geld te willen verduisteren van het geld uit de collecte voor Jeruzalem (2Kor.7:2; 8:20). Ook verwijt men hem dat hij wel via zijn brieven een grote mond heeft maar in zijn persoonlijk optreden zwak is (2Kor.10:1.10). Paulus heeft daarover aan hen een brief geschreven 'onder tranen' (2Kor.2:1-4). Kortom: een heftige brief. En dan komt hij aan het eind van deze 'tweede Korinthe-brief'. Hoe neem je afscheid in situaties waarin er veel onprettige dingen gebeurd, gezegd zijn en nog leven?
3. De brief eindigt met de Zegen! Die inzet bij **Jezus** en genade, omdat dit past bij de liefde van de Vader. Alleen hier (vgl.1Kor.13!) heet **God** de 'God van de liefde' bij Paulus. In een verdeelde gemeente zal een gezamenlijke verbondenheid met de **Geest** de onderlinge eenheid ten goede komen.
4. Omdat deze genade en vrede Paulus zelf zo royaal ten deel is gevallen (Handelingen 9 en daarna!) wil hij hiervoor – indien nodig – wel fel en emotioneel en ruzie-achtig optreden! Met als doel bekering van zondaars (2Kor.7:7.9). Zijn diepe passie vind je terug in 2Kor.5: 'namens Christus vragen wij: laat u met God verzoenen!' Dus net als bij de Aaronitische Zegen (Num.6) gaat het ook hier om onze gelovige reactie op die Zegen. In een gemeente waarin van alles mis is begint Paulus de brief met 'genade en vrede' en eindigt hij zijn brief net zo! Mooi om ons aan te spiegelen... Ga ongemak aan met elkaar als het de vrede dient. En eindig samen bij Gods liefde!

Gesprekspunt, kindfragment, citaten, bijbelrooster

1. Gezegend leven is bevoorrecht leven. Om van te genieten. Om voor te vechten. Om uit te delen. Om voor te danken. Om uit te leven. Om door te geven. Om te vieren.
2. 😊😊😊😊 voor de kinderen: weet je waarom ik de kerkdienst altijd . . . nd . g met mijn h . nd . n in de l . cht? Daarmee g . . f ik G . ds l . .fde d . . r, ook aan jou! G s!
3. 'De zegenwens geldt voor de hele gemeente. Ook al hebben de Korintiërs scherpe waarschuwingen en ernstige vermaningen van de apostel gehoord, toch is niemand van hen uitgesloten van deze uitgebreide zegenwens: het geven van waarschuwingen sluit het toewensen van de zegen niet uit. Het is buitengewoon paradoxaal dat de meest uitgebreide trinitarische zegenwens in het N.T. wordt toegebeden aan een gemeente met zoveel misstanden. Maar de zegen wordt dan ook altijd ONVERDIEND d.m.v. de evangeliedienaar ontvangen'
4. 'Als het over verbondenheid gaat moet dus vanaf het begin duidelijk zijn dat verbondenheid een wezenlijke karaktertrek van God is. De leer van de Drie-eenheid is een poging om het geheimenis van de gemeenschap in God woorden te geven. Deze gemeenschap vormt de bron van menselijke verbondenheid in de gemeente van Christus. Als we zoeken naar verbondenheid, gaat het er dus om dat we allereerst God zelf meer leren kennen, dat we intensiever en intiemer met Hem omgaan, dat we door Christus en in de Geest steeds meer het Vaderhart voelen kloppen in ons hart, dat we de kracht en de genade en de liefde en de trouw die er stromen in God leren ontvangen door te delen in de drie-enige gemeenschap. Want daar begint echt alle verbondenheid tussen mensen: in de gemeenschap met de God die krachtig en liefdevol sprekend en zegenend naar ons toekomt en werft om het hart van al zijn kinderen'
5. **Bijbelrooster zondag** 1Kor.12:31-13:13; **maandag** 2Kor.1 (15-24); **dinsdag** 2Kor.2; **woensdag** 2Kor.5:14-21+1Kor.3:11; **donderdag** 2Kor.8; **vrijdag** 2Kor.9 (13-14); **zaterdag** 2Kor.12:13-21. Liefhebbers: 1 en 2 Korinthe; 1Joh.4 (8.16)

Ds.G.J.Klapwijk, Zwolle-Berkum, 15 november '20

GK107:1; 2Korinthe 13:11-13; lied over God-Drieenig; Ps.111:3,4; Opw.688

blok 1. Ruzie maken. Dat is me een ding.

Ik ging van de week bij iemand op bezoek in de stad en toen ik daar voor de deur stond begon er opeens iemand heel hard te schreeuwen door de telefoon tegen iemand anders. Keihard, ongenegeerd, enorm indrukwekkend.

Maar er zijn ook mensen die daaraan gewend zijn.

Het kan best zijn dat er aan de andere kant net zo hard werd terug geschreeuwd.

Misschien ging het er wel heel eenvoudig om wie er boodschappen zou doen....

Uit wat voor gezin kom jij, wat dat betreft?

Moest je wennen toen je voor het eerst bij je schoonfamilie kwam en door kreeg hoe het er daar aan toeging?

In sommige gezinnen gaat het vrij makkelijk recht voor de raap, ook als het om ongemakkelijke dingen gaat. In andere gezinnen wordt conflicten uit de weg gegaan. Soms wordt er harmonieus langs elkaar heen geleefd en wordt er heel wat geslikt.

Ik kan niet goed ruziemaken. Heb het thuis niet geleerd en onderweg op dat gebied heb ik niet zo heel veel bijgeleerd.

Met verbazing kijk ik elke keer weer naar de manier waarop Trump ruzie maakt.

Met alles en iedereen. Er zit maar één knopje op, lijkt het wel.

Volgens mij is wat hij doet ruzie maken zonder verbinding te maken.

Niet erg zinvol, volgens mij.

In de Bijbel wordt ook heel wat ruzie gemaakt, en vliegen er verwijten heen en weer.

Dat begint al in het allereerste begin.

Ruzie maken is op zichzelf niet verkeerd.

Het heeft te maken met grenzen stellen, met je belangen veilig stellen.

Maar als het op een verkeerde manier gebeurt, ontstaat er veel schade.

Is het bekend hoe makkelijk of hoe moeilijk Paulus met ruzie om ging?

We horen er niet vaak over.

In Galaten 2 horen we hoe fel hij wordt tegen Petrus.

Er ontstaat een flinke ruzie tussen Petrus en Paulus.

Dan is er blijkbaar wel wat aan de hand. Ik kom er nog op terug.

En in deze brief, 2Korinthe, is er ook wel wat over te ontdekken.

Waar ging het dan over? En hoe deed hij dat dan? Wat gebeurt er? Hoe wordt het opgelost/afgesloten? Boeiende vragen, vind ik.

Blok 2. In Handelingen 18 lezen we erover dat er een gemeente in Korinthe wordt gesticht door Paulus en dat hij er 1,5 jaar blijft. Tijdens zijn tweede zendingsreis.

De (ons bekende, er zijn er meer geweest) tweede brief van Paulus is een bijzondere.

Meer dan in andere brieven komen er emoties aan te pas.

Er was ook flink wat aan de hand in die gemeente van Korinthe en er stond ook heel wat op het spel.

In een eerder stadium is iemand in de gemeente fel tekeer gegaan tegen Paulus. Zo erg dat Paulus een eerder bezoek aan Korinthe eerst heeft uitgesteld.

Je voelt in deze brief, in de hoofdstukken 10-13 zeker, een soort ongemakkelijke sfeer.

Paulus voelt zich ongemakkelijk. Hij wil het Evangelie brengen. Hij voelt zich een dienaar van het goddelijke Woord maar hij wil ook geen reclame maken voor zichzelf.

De Korinte-gemeente heeft het onderling niet makkelijk.

Er is veel verdeeldheid en sommigen voelen zich beter dan anderen vanwege de talenten en gaven die zij ontvangen hebben.

Bij al dat onderlinge gedoe zoek je dan soms een gezamenlijke vijand.

Zoals leiders in het buitenland vandaag ook wel eens doen: om de aandacht van de problemen in eigen land af te leiden ga je schelden op het buitenland of zelfs oorlog voeren.

In deze brief proef je op twee terreinen boosheid tegen Paulus.

Het eerste is dat in deze brief (zie hss.8-9) ook veel wordt geschreven over de collecte voor de nood in Jeruzalem. Een belangrijke gebeurtenis in de eerste eeuw. Moedergemeente Jeruzalem sticht 'dochtergemeenten' en als het in Jeruzalem moeilijk is en er honger komt, gaan de dochtergemeenten geld inzamelen om dat in Jeruzalem terecht te laten komen. Over onderling omzien gesproken! En sommige mensen beweren dat Paulus daar zelf een graantje van mee wil pikken. Hij komt de collecte ophalen maar stopt vervolgens er ook aardig wat van in zijn eigen zak. Paulus verdedigt zich hiertegen en daarover kun je lezen in 2Kor.7,2 en 8,20.

Het tweede heeft Paulus, denk ik, nog meer geraakt. Zijn persoon werd ter discussie gesteld. Op papier heeft hij een grote mond. Dan durft hij heel wat te schrijven maar in het echt is hij een zwak figuur. Hij stelt niets voor. Moet hij nu bij ons het Evangelie brengen? Je leest hierover bijv. in 2Kor.10:1 en 10.

Ik heb dit even neergezet om jullie de sfeer van deze brief te laten proeven. Een heftige brief, met veel emoties. En dan komt de brief tot een afronding. Hoe zal dat gaan? Wat is dan belangrijk bij het afscheid nemen. Bij het weer uit elkaar gaan? Wat zijn dan je laatste woorden? Dat geldt natuurlijk vandaag nog net zo goed. Je was goeie vriendinnen, er is iets gebeurd. En opeens is het over. Er wordt nergens meer over gepraat, je ontmoet elkaar niet meer. Of soms in andere situaties hoor je wel eens dat er dan juist nog achter de schermen om enorm gevochten wordt. Dat is niet goed. Doe iets anders. Dan wordt er gestalkt. Dan worden er berichten op de social media geplaatst. Onenigheid, ruzie: het vraagt heel wat om goed af te ronden. Goed af te hechten. Hoe doet Paulus dat?

Blok 3. Na alles wat gezegd en geschreven is rondt hij af met die voor ons overbekende woorden uit vs.13.

Heel wat moois over God-drieenig wordt er gezegd. Aan en voor ons. Wij noemen dit, met de opdracht van Jezus om te dopen in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest belangrijke teksten om de drie-eenheid te verdedigen of uit te leggen. De Drie-enige die onderling het zo goed heeft en 'tintelt van relatie' heeft er voor gekozen om verbinding te maken met mensen. Hen te scheppen en lief te hebben. Het goede voor hen te zoeken. Hen ook te zegenen. Ik zeg iets over de Zoon, over de Vader en over de Geest. Bijzonder dat het begint bij de Here Jezus. Via Christus kennen wij de Vader. Daarom lezen we in het N.T. vaak de uitdrukking dat we 'in Christus' zijn. Met Hem verbonden en daardoor ook met de Vader en de Geest. We liften als het ware mee op Hem. En juist via de Here Jezus mogen we weten van genade. Gods goedheid voor ons. Nog voor wij iets kunnen zeggen is daar al de gevende God. Die dat geven in zijn Zoon zo ontzettend diep en groot heeft gemaakt.

Nog voor je zelf iets gaat doen of zeggen. Dat is het unieke in het christelijke geloof.
Elke eredienst begint en eindigt ermee.
Wat een verdieping en wat een uitleg van Gods liefde uit het O.T.!
Hoeveel meer wordt hier aangereikt dan die al zo prachtige Zegen uit Numeri 6.
Je ziet als het ware een 'ontvouwing' van God.
Hij ontvouwt (openbaart) Zich hoe langer hoe meer.
En die genade door Christus is er vanwege de liefde van de Vader.
Waarom hier liefde en niet een ander woord?
Bijv. trouw of barmhartigheid of kracht?
Omdat al die andere woorden opgesloten zitten in de liefde.
In 1Joh.4 horen we zelfs dat God liefde is!
En bij Paulus is het hier, in deze gemeente waar zoveel liefdeloosheid heerst, de enige keer dat Vader gekoppeld wordt aan liefde.
Hoe menens is het Paulus! En hoe meer nog onze liefdevolle Vader!
En hoe belangrijk is het om in zo'n gemeente, met veel gedoe, te horen te krijgen dat er gemeenschap, verbinding is met de heilige Geest.
Als liefde en saamhorigheid nodig zijn, als een gemeente voor elkaar liefdevol aanwezig wil zijn, de kift en de jaloezie en de afgunst voorbij, dan is daar die Geest nodig.
Die liefdevol in de harten van de mensen en in de gemeente leven wil!
De aanwezigheid en het werk van de Geest is de bron voor de onderlinge gemeenschap.
Je wordt mild en vergevingsgezind met Hem in je hart.
Je groeit in nederigheid en geduld met Hem in je hart.
Dus de genade en liefde komen in deze groet naar je toe en om er wat mee te kunnen doen komt de Geest naar je toe. En wil zelfs in je komen wonen!

Blok 4. Wat moet het voor Paulus zelf prachtig zijn geweest om altijd weer deze woorden te kunnen en te mogen uitspreken. Als dienaar van het goddelijke Evangelie.
Lees zijn brieven maar eens door. Let steeds op het begin en op het einde.
Paulus, die zo vol van de HERE op weg ging naar Damascus en daar christen werd.

Die daar de Zoon leerde kennen, nadat hij de HERE, de Vader al goed had leren kennen.
En vanaf dat moment is hij, vervuld van de Geest, ongelofelijk energiek aan het werk gegaan in Gods Koninkrijk om Hem bekend te maken, met name onder de heidenen.
Via Paulus kreeg dat wereldwijde werk van God weer meer kracht.
Eerst de Jood, maar dan toch ook zeker de Griek, en de Berkumer!
Het werd zijn passie. Als het nodig was dag en nacht.
Als hij Christus maar mocht en kon verkondigen.
Al het andere was 'vuilnis'. Hoezo focus?
En in dat verband, maar let op, in dat verband, heeft hij het er ook wel voor over om emotioneel te worden. Om fel te worden, om desnoods ruzie te maken.
Hij had goed in het oog waar hij het voor deed!
In zijn ruzie met Petrus ging het erom dat het Evangelie niet ingeperkt moet worden.
De besnijdenis was prima. Joodse gebruiken zijn prima maar leg ze niet op aan anderen.
Kom op, Petrus: wees eens wijs en moedig en doe waartoe je geroepen wordt.
WAT WERD PAULUS DAN FEL!
En hier in deze tweede Korinthebrief vinden we die diep emotionele oproep van Paulus in

Daarom is er genade en vrede, liefde en gemeenschap voor je.
Pak het dan aan!
Deze boodschap, dit accent mag je vanverkondigers vragen.
Dienaars van het Evangelie hebben dit te doen, steeds maar weer!
En dan zie je, ook hier, net als in Num.6 die bijzondere vertaalwijze.
'Zij met u'. Niet bedoeld om je onzeker te maken maar als het ware een soort futurum.
Een soort 'zal met u zijn'. Het gaat erom wat je ermee gaat doen.

Het gaat erom dat je het gelooft, en aanpakt.

In een gemeente waarin van alles mis gaat wordt alles omsloten door Gods liefde en genade. Bij de aanhef, bij het slot.

En niet maar voor die en voor die. Voor hen die geen ruzie hebben gemaakt.

Nee, die Zegen wordt op de hele gemeente gelegd. Op iedereen.

Het is er voor jou. Ja, ook voor jou. Ja, zelfs voor jou. Maar pak het dan wel aan!

Gemeente in Berkum, mijn broer en mijn zus. Over ruziemaken enzo.

Ja, jij kunt het misschien vrij makkelijk, ik niet zo.

Maar als het nodig is omdat het de vrede dient en een genadig klimaat bevordert, dan wil ik jullie en mezelf oproepen om er tegen aan te gaan. Fel maar omdat je het heil van de ander op het oog hebt. Omdat je samen wilt leven van genade.

Omdat je Gods boodschap veilig wilt stellen!

Deze preek kan volgens mij maar op één manier worden afgerond.

De genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van God en de eenheid met de heilige Geest zij met u allen. Wat is hierop uw antwoord? (ik verwacht dat ze 'amen' zeggen... en dat gebeurde ook...).